

Párhuzamos figyelmeztetések – Harmadik szám

A prófétai üzenetek felhatalmazó ereje: A Jelenések könyve angyalainak egymást követő megvizsgálási folyamata

Jeff Pippenger
2023-08-08

Legutóbbi cikkünket annak megállapításával zártuk, hogy a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének mindhárom angyalánál üzenet van a kezükben. A második és a harmadik angyal úgy van azonosítva, mint akiknél egy „pergamen” van, miközben üzenetükkel alászállnak. Mindegyik angyal egy üzenetet jelképez, és minden egyes üzenet megérkezése valamilyen hatást idéz elő. Az első angyal 1798-ban érkezett meg. Az az üzenet fel lett nyitva, és növekedett az ismeret a közelgő ítéletre vonatkozóan. Az ismeretnek ez a növekedése az imádók két csoportját hozta létre. Amikor a második angyal megérkezett, a protestánsok bukásának üzenete fel lett nyitva, és növekedett az ismeret, valamint két csoport jött létre. Amikor az Éjféli Kiáltás üzenete 1844. október 22-én megérkezett, az Exeter-i táborgyűlésen fel lett nyitva, és növekedett az ismeret, valamint a szüzek két csoportja jött létre. Amikor a harmadik angyal 1844. október 22-én megérkezett, a harmadik angyal üzenete és mindaz, amit képvisel, fel lett nyitva, és növekedett az ismeret, valamint két csoport jött létre.

Egy másik jellegzetesség, amely az angyalokban megtalálható, az angyal üzeneteinek megerősítésével kapcsolatos. A második angyal üzenetét az Éjféli Kiáltás üzenete erősítette meg, amint azt az előző cikk bemutatta, az Éjféli Kiáltást azonban nem egyetlen angyal jelképezi, hanem sok angyal. Az a történelem, amely a második angyalnak és az Éjféli Kiáltásnak felelt meg, azt mutatja, hogy a második angyal üzenete akkor erősödött meg, amikor az Éjféli Kiáltás egyesült vele. Ugyanabban a könyvben ezt olvassuk:

„Láttam, hogy angyalok siettek ide-oda a mennyben. Leszálltak a földre, majd ismét felemelkedtek a mennybe, előkészítve valamely fontos esemény beteljesedését. Azután láttam egy másik hatalmas angyalt, akinek megbízatása volt leszállni a földre, egyesíteni hangját a harmadik angyaléval, és erőt és hatalmat adni üzenetének. Nagy erő és dicsőség adatott az angyalnak, és amint leszállt, a föld megvilágosodott dicsőségétől. A világosság, amely ezen angyal előtt haladt és nyomában követte őt, mindenhová behatolt, miközben nagy hatalommal, erős hangon így kiáltott: Elesett, elesett Babilon, a nagy, és ördögök lakóhelyévé lett, minden tisztátalan lélek tartózkodóhelyévé, és minden tisztátalan és gyűlöletes madár tömlöcévé. Babilon bukásának üzenete, amint azt a második angyal hirdette, ismét elhangzik, kiegészülve azokkal a romlottságokkal, amelyek 1844 óta hatoltak be az egyházakba. Ennek az angyalnak a munkája a kellő időben lép színre, és csatlakozik a harmadik angyal üzenetének utolsó nagy művéhez, miközben az hangos kiáltássá dagad. És Isten népe mindenütt felkészítetik arra, hogy megálljon a megpróbáltatás órájában, amellyel hamarosan szembe kell néznie. Láttam, hogy nagy világosság nyugodott rajtuk, és egyesültek az üzenetben, és félelem nélkül, nagy erővel hirdették a harmadik angyal üzenetét.”

„Angyalok küldettek, hogy segítségére legyenek a mennyből alászálló hatalmas angyalnak, és hangokat hallottam, amelyek úgy tűntek, mintha mindenfelől hangzanának: Jöjjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesei az ő bűneinek, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból; mert bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett az ő gonoszságairól. Ezen üzenet a harmadik üzenet kiegészítésének látszott, és ahhoz kapcsolódott, miként az éjféli kiáltás kapcsolódott a második angyal üzenetéhez 1844-ben. Isten dicsősége megnyugodott a türelmesen várakozó szenteken, és azok félelem nélkül adták a végső, ünnepélyes figyelmeztetést, hirdelve Babilon bukását, és hívva Isten népét, hogy jöjjön ki belőle; hogy megmenekülhessen annak rettenetes végzetétől.” Spiritual Gifts, 1. kötet, 193., 194.

Az Éjféli Kiáltás egyesült a második angyallal, és a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala a harmadik angyalhoz csatlakozik, és amikor a harmadik angyalhoz csatlakozik, az Éjféli Kiáltásnak és a második angyalnak az adventizmus kezdetén történt egyesülését ismétli meg. Két tanú, a második és a harmadik angyal alapján, minden angyali üzenethez tartozik egy másodlagos üzenet, amely felruházza azt erővel. E két tanú arra tanít, hogy amikor az első angyal üzenete megjelent a történelemben, azt követően szükségképpen el kellett jönnie egy pontnak, amikor azt az üzenetet egy másodlagos üzenet ruházta fel erővel. Ez természetesen az első angyal esetében is igaz volt. Abban a hosszú szakaszban, amelynek első bekezdését éppen idéztük, White testvérnő ugyanazokat a jellemzőket tulajdonítja az első angyalnak, amelyeket János a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyalához rendel, amikor ezt mondja: „Azt mondták nekem, hogy küldetése az volt, hogy dicsőségével beragyogja a földet, és figyelmeztesse az embert Isten eljövendő haragjára.” Világos, hogy ebben a szakaszban az első angyalra utal.

Az első angyal üzenete 1798-ban érkezett el, és ezt követően 1840. augusztus 11-én nyert felhatalmazást, amikor az oszmán fennhatóság megszűnt. Ekkor a Jelenések könyve tizedik fejezetének hatalmas angyala leszállt a mennyből, és egyik lábát a szárazföldre, a másikat a tengerre helyezte. Ő az első angyal felhatalmazását jelképezi, és ez az, ami az első angyal munkáját a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyalával azonos munkaként azonosítja. Mindkettőnek be kellett világítania a földet dicsőségével, de a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala a harmadik angyalhoz csatlakozik, miként az Éjféli Kiáltás a második angyalhoz csatlakozott, és miként a Jelenések könyve tizedik fejezetében alászálló angyal az elsőhöz csatlakozott.

Ezért, amikor az első angyal megérkezett, egy üzenet nyitott fel, amely az imádók két csoportját eredményezte. Amikor az első angyal üzenete a Jelenések könyve tizedik fejezetének angyala által nyert erőt, annak kezében egy kis könyv volt, amelyet megparancsolt Jánosnak, hogy egye meg, ezzel azonosítva, hogy üzenetet hozott, azt felnyitotta, és az imádók két csoportját eredményezte. Amikor a második angyal, a Midnight Cry és a harmadik angyal megérkezett, egy üzenet nyitott fel, amely próbára tette, és az imádók két csoportját eredményezte.

Az a szakasz, amellyel foglalkozunk, Krisztus történetének és a milleriták történetének összehasonlítása által hangsúlyozza, hogy az a sorozatos megpróbáltatási folyamat, amely a millerita történelemben végbement, Krisztus napjaiban is végbement, ami az ősi Izráel végét jelentette. Ha sorozatos megpróbáltatási folyamat ment végbe a lelki Izráel kezdetén és az ősi

Izráel végén, akkor a lelki Izráel végén is lesz sorozatos megpróbáltatási folyamat, miként az ősi Izráel kezdetén is volt.

A millerita történelemben ez öt felnyitást jelképezne, amelyek 1798-tól 1844. október 22-ig két osztályú imádókat tettek próbára és hoztak létre. A szakasz világosan tanítja, hogy ha egy próbát nem állsz ki, a következőt sem fogod kiállni, mert még csak meg sem kísérléd. Az is világos, hogy Krisztus idejében a próbatételi folyamat azzal zárul, hogy a korábban kiválasztott szövetségi nép az üdvösség terve tekintetében teljes sötétségben van. Dániel és János azokat jelképezik, akik hallgatnak a mögöttük szóló hangra, azokat, akik átmentek egy fokozatos próbatételi folyamaton, amely minden egyes újonnan felnyitott igazság egyéni megvizsgálását követelte meg.

Dániel és Jelenések könyve egyetlen könyv, és Dániel valamint János ennek az egy könyvnek a két tanúja. Az egyik tanú a könyv kezdete, a másik tanú pedig a könyv vége. Mindkét tanú jelképesen elszenvedte a halált és a feltámadást; az egyiket a méd-perzsa birodalom üldözte (amely az Egyesült Államokat jelképezi), a másikat pedig Róma üldözte (amely a pápaságot jelképezi). Jánost azért üldözik, mert szombattartó, összhangban azzal, hogy Dánielt azért üldözték, mert nem volt hajlandó megváltoztatni istentiszteleti gyakorlatát. Együtt azokat jelképezik a világ végén, akiket azért üldöznek, mert nem hajlandók elfogadni a vasárnap tiszteletét a hetedik napi szombat helyett.

A Dániel és János által jelképezett nép azok voltak vagy azok lesznek, akik elpecsételtetnek; mert amikor Dánielt az oroszánok vermébe vetették azért, mert nem engedelmeskedett a király „rendeletének”, a király lepecsételte a követ, hogy a szándék meg ne változtassék. Dániel az örökkévalóságra pecsételtetett el, mivel a király rendelete és pecsétjének hatalma sem változhatott meg a médek és perzsák törvényei szerint. A király pecsétje egy kőre került, és az ajtót bezárták. Az ajtó a vasárnap törvényénél záratik be, és azt az ajtót senki sem nyithatja meg, miként az ajtó 1844. október 22-én is bezáratott. Ez egyszerű szemléltetése volt annak fontosságának, hogy ne csupán a próféciában bemutatott prófétai eseményeket vegyük figyelembe, hanem annak is, hogy alkalmazzuk a prófétát körülvevő körülményeket, amikor ő maga a történetben szemléltetésként jelenik meg.

Ám ez egyben szemléltetése annak az erőnek is, amely abban rejlik, ha a kezdetet (Dániel könyvét) és a véget (a Jelenések könyvét) együtt tekintjük ugyanazon prófécia két tanújaként, mert egy bibliai tény megállapításához két tanú szükséges. Mind a megjövendőlt események, mind a próféták tevékenységének a próféciával kapcsolatos szemléltetése ihletett.

A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy az Isten embere tökéletes legyen, minden jó cselekedetre teljesen felkészített. 2 Timóteus 3:16, 17.

Ha a Biblia megjövendőlt eseményei a világ végének szemléltetését adják, akkor a próféta és környezete ábrázolása is, amikor a jövődölést kapja és arról bizonyosságot tesz, a világ végének szemléltetése. Ezért amikor egy próféta körülményei és tevékenységei prófétikusan vannak ábrázolva, a próféta Isten népének szemléltetése a világ végén. E megértés birtokában, amikor Malakiás Illésre vonatkozó jövődölésének vonalát egybevetjük a Jelenések könyve tizennegyedik

és tizennyolcadik fejezetének vonalaival, azok mind a végső figyelmeztető üzenet történetéről tesznek bizonyosságot — bizonyosságtételük azonban kettős.

Az üzenet olyan megjövendőlt eseményekből áll, amelyek Isten népén kívüliek, és egy másodlagos bizonyosságtétel a próféta tapasztalatából áll, miközben az üzenetet fogadja és hirdeti. Azt a prófétai fogalmat, hogy ugyanannak a történelemnek a külső és belső oldalát két prófétai vonal képviseli, az adventizmus úttörői felismerték, és a nyilvános feljegyzés részévé tették. Véleményem szerint ennek az alkalmazásnak az úttörők általi klasszikus példája az, amikor azonosítják, hogy a Jelenések hét gyülekezete és a Jelenések hét pecsétje párhuzamos történelmek, amelyek az egyház belső és külső történetét jelölik meg. A pecsétek a külső történelmet, a gyülekezetek a belsőt képviselik.

Malakiás Illés-üzenete, valamint a Jelenések könyve tizennegyedik és tizennyolcadik fejezete ugyanazt a végső figyelmeztető üzenetet azonosítja, amelyet a Jelenések könyve első fejezete „Jézus Krisztus kijelentéseként” is nevez. Az első fejezetben az Atyaisten adta az üzenetet Krisztusnak, aki azt továbbadta Gábrrielnek, ő pedig Jánosnak, aki aztán elküldte azt a gyülekezeteknek. Illés üzenete, valamint a Jelenések könyve első, tizennegyedik és tizennyolcadik fejezetében megjelenített üzenetek egy és ugyanazon üzenet.

A próféták lelkei a prófétáknak engedelmeskednek. Mert az Isten nem a zűrzavar Istene, hanem a békességé, miként a szentek minden gyülekezetében. 1Korinthus 14:32, 33.

Mindig ugyanaz az üzenet, mert „a próféták lelkei engednek a prófétáknak”. Az ezekben a versekben „engednek”-ként fordított szó jelentése: „alárendelni; visszaható értelemben engedelmeskedni: – engedelmesség alatt lenni (engedelmesnek lenni), alávetni, alárendelni, alá helyezni, alávetettségben lenni, magát alávetni.” Valamennyi próféta egyetért egymással, és alá vannak rendelve egymásnak, máskülönben az általuk adott üzenet zavart eredményezne.

A végső figyelmeztető üzenet minden prófétai szemléltetése ugyanazt az üzenetet ábrázolja. Az Úr szándéka az, hogy azok, akiket a tíz szúzról szóló példázatban „bölcseknek” tartanak, és akiket akkor is „bölcseknek” neveznek, akik „értik” „az ismeret növekedését”, amikor Dániel könyve felnyitattik; az Úr akarata az, hogy a „bölcsek” felismerjék a különleges üzenetet, amikor az feltárul. E felismerés a bibliai tanulmányozás ama módszertanának alkalmazása által valósul meg, amelyet maga a Biblia kifejezetten azonosít. E módszertan Ézsaiás huszonnyolcadik fejezetével összhangban valósul meg azon folyamat által, hogy a bibliai tárgyat érintő különféle prófétai vonalakat egymással párhuzamba állítva együttesen vizsgáljuk, annak érdekében, hogy megállapítsuk a helyes prófétai eseményeket.

Türelmüket kérem, miközben e cikket itt lezárjuk, és e gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.